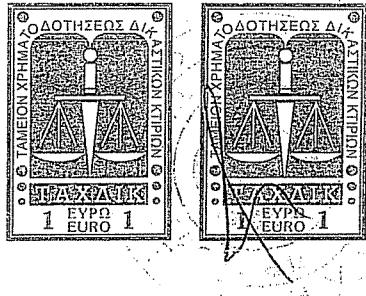

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΕΡΡΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αριθμός Απόφασης: 44 /2021
(Α.Κ.Δ.: ANAK-EKT 59/2018, 115/2019, 30/2021)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΕΡΡΩΝ
(Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών-Ανακοπές)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Μαρία Κακαβά, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος Πρωτοδικών και από την Γραμματέα Μαριέττα Φιλιππίδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 25^η Μαΐου 2021, για να δικάσει την υπόθεση :

ΤΩΝ ΚΑΛΟΥΣΩΝ - ΑΝΑΚΟΠΤΟΥΣΩΝ: 1) Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία «
ν Ο.Ε.-
Α.Φ.Μ. που εδρεύει στις (οδός
εκπροσωπείται νόμιμα και 2)
τοι αρ.) και
κατοίκου (οδός αρ. , οι οποίοι παραστάθηκαν στο
Δικαστήριο διά του πληρεξούσιου δικηγόρου (ΔΣΑ) Γεωργίου Παλάζη, ο οποίος
κατέθεσε προτάσεις.

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΚΛΗΣΗ - ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Πιστωτικού συνεταιρισμού με την επωνυμία «
Τράπεζα
» (όπως μετονομάσθηκε από «
», Τράπεζα ν
»), με Α.Φ.Μ. 096071332, που εδρεύει στις Σέρρες (οδός
και εκπροσωπείται νόμιμα, ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο
διά του πληρεξούσιου δικηγόρου (ΔΣΣ) Σωτηρίου Μανουσίδη, ο οποίος κατέθεσε
προτάσεις.

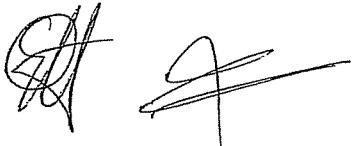
Οι καλούσες-ανακόπτουσες ζητάνε να γίνει δεκτή η από 19-9-2018 ανακοπή τους, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΑΝΑΚ-ΕΚΤ 59/20-9-2018, προσδιορίστηκε αρχικώς για τη δικάσιμο της 23-10-2018 και μετ' αναβολή για την 7-6-2019, οπότε ματαιώθηκε η συζήτησή της. Ήδη η υπόθεση επαναφέρεται προς συζήτηση με την από 8-10-2019 κλήση των καλουσών-ανακοπτουσών, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΑΝΑΚ-ΕΚΤ 115/8-10-2019, προσδιορίστηκε αρχικώς για τη δικάσιμο της 10-12-2019 και κατόπιν διαδοχικών αναβολών για την 24-11-2020, οπότε ματαιώθηκε η συζήτησή της επειδή ανεστάλη η λειτουργία των Δικαστηρίων λόγω της πανδημίας του Covid-19, επαναπροσδιορίσθηκε οίκοθεν για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, δυνάμει της υπ' αρ. 48/1-2-2021 Πράξης του Προέδρου Πρωτοδικών Σερρών (άρθ. 74 του ν. 4690/2020, 237 παρ.4 ΚΠολΔ), έλαβε νέο αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΑΝΑΚ-ΕΚΤ 30/12-3-2021 και εκφωνήθηκε στη σειρά της από το οικείο πινάκιο, στο οποίο ενεγράφη.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νόμιμα φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, κατόπιν οίκοθεν επαναπροσδιορισμού της (άρθ. 74 του ν. 4690/2020, 237 παρ.4 του ΚΠολΔ), δυνάμει της υπ' αρ. 48/1-2-2021 Πράξης του Προέδρου Πρωτοδικών Σερρών, η από 8-10-2019 (Α.Κ.Δ. ΑΝΑΚ-ΕΚΤ 115/8-10-2019) κλήση των καλουσών-ανακοπτουσών (η οποία έλαβε νέο Α.Κ.Δ. ΑΝΑΚ-ΕΚΤ 30/12-3-2021), για τη συζήτηση της από 19-9-2018 (Α.Κ.Δ.: ΑΝΑΚ-ΕΚΤ 59/20-9-2018) ανακοπής τους κατά διαταγής πληρωμής και κατά της αναγκαστικής εκτέλεσης, μετά τη ματαίωσή της κατά τη δικάσιμο της 7-6-2019.

Με το υπό κρίση δικόγραφο ανακοπής, οι ανακόπτουσες ζητάνε, για τους διαλαμβανόμενους λόγους, να αινιρωθούν α) η επιδοθείσα σε αυτές για πρώτη φορά υπ' αρ. 163/2018 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σερρών, δυνάμει της οποίας υποχρεώθηκαν να καταβάλουν, εις ολόκληρον έκαστη, στον καθ' ου η ανακοπή το συνολικό ποσό των 63.976,91 ευρώ (πλέον τόκων και

εξόδων), από τη συναφθείσα μεταξύ τους σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, στην οποία η πρώτη ανακόπτουσα εταιρία συμβλήθηκε ως πιστούχος και η δεύτερη ως εγγυήτρια και β) η από 30-7-2018 επιταγή προς πληρωμή, που συντάχθηκε κάτω από το αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, καθώς και να καταδικασθεί ο καθ' ου η ανακοπή στη δικαστική τους δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, στο υπό κρίση δικόγραφο σωρεύονται αντικειμενικώς (άρθ. 218 παρ. 1, 632 παρ.6 ΚΠολΔ, όπως το τελευταίο ισχύει μετά το ν. 4335/2015) α) μία ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής (άρθ. 632 του ΚΠολΔ) και β) μία ανακοπή κατά της αναγκαστικής εκτέλεσης (άρθ. 933 του ΚΠολΔ), οι οποίες εν γένει παραδεκτώς εισάγονται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου ως καθ' ύλην και κατά τόπο αρμοδίου για την εκδίκασή τους (άρθ. 1, 7, 8, 10, 12, 13, 14 παρ.2, 584, 632 παρ. 1 εδ.α', 933 παρ.1 και 3 του ΚΠολΔ), κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθ. 614 επ., 632 παρ.2 εδ.β', 937 παρ.3 του ΚΠολΔ, όπως ισχύουν μετά το ν. 4335/2015), δεδομένου ότι η ανωτέρω επιταγή προς πληρωμή επιδόθηκε στις ανακόπτουσες μετά την 1^η-1-2016. Εξάλλου, οι σωρευόμενες ανακοπές ασκήθηκαν νομότυπα και εμπρόθεσμα και δη α) η ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής ασκήθηκε εντός της προθεσμίας των δεκαπέντε (15) εργάσιμων ημερών από την επομένη ημέρα επίδοσής της, χωρίς να υπολογίζεται το χρονικό διάστημα από 1^η-31^η Αυγούστου (άρθ. 144 παρ.1 και 3, 147 παρ. 2, 632 παρ.2 εδ.α' του ΚΠολΔ), καθόσον η μεν προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής επιδόθηκε για πρώτη φορά στις ανακόπτουσες την 30-7-2018 (βλ., αντίστοιχα, τις υπ' αρ. 7992Γ/30-7-2018 και 7991Γ/30-7-2018 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Θεσσαλονίκης Δημητρίου Βαΐτση), η δε ανακοπή ασκήθηκε δι' επιδόσεώς της στον καθ' ου η ανακοπή την 20-9-2018 (βλ. την υπ' αρ. 8097Γ/20-9-2018 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Θεσσαλονίκης Δημητρίου Βαΐτση) και β) η ανακοπή κατά της αναγκαστικής εκτέλεσης ασκήθηκε δι' επιδόσεώς της στον καθ' ου η ανακοπή την 20-9-2018 (βλ. την υπ' αρ. 8097Γ/20-9-2018 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Θεσσαλονίκης Δημητρίου Βαΐτση), εντός της προθεσμίας των σαράντα πέντε (45) ημερών από την επομένη ημέρα επίδοσης της άνω επιταγής προς πληρωμή στις ανακόπτουσες στις 30-7-2018, χωρίς να υπολογίζεται το χρονικό διάστημα από 1^η-31^η Αυγούστου (άρθ. 147 παρ. 2, 934 παρ. 1α' του ΚΠολΔ, ως ισχύει μετά το ν. 4335/2015), διθέντος ότι δεν αποδείχθηκε ότι μετά την ανωτέρω επιταγή προς εκτέλεση έγινε άλλη πράξη αναγκαστικής εκτέλεσης. Τέλος, δεδομένου

ότι για το παραδεκτό της παραστάσεως των πληρεξούσιων δικηγόρων των διαδίκων κατατέθηκαν τα γραμμάτια προκαταβολής εισφορών, κατ' άρθρο 61 παρ. 4 του ν. 4194/2013 ως ισχύει (βλ., αντιστοίχως, τα υπ' αρ. A798148/21-5-2021 και ΠΙ0056812/11-12-2019 γραμμάτια), οι υπό κρίση σωρευόμενες ανακοπές πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτές και να ερευνηθούν περαιτέρω ως προς το παραδεκτό, τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων τους.

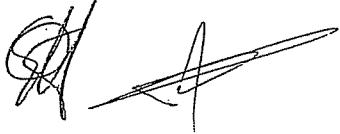
I.) Ο λόγος ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής, με τον οποίον προβάλλεται η δικονομική ακυρότητα της διαταγής πληρωμής λόγω μη τήρησης των διαδικαστικών προϋποθέσεων που απαιτούνται από τα άρθρα 623 έως και 630 του ΚΠολΔ για την έκδοση έγκυρης διαταγής πληρωμής (λ.χ. μη απόδειξη της απαίτησης από τα επισυναφθέντα έγγραφα, όπως απαιτεί το άρθρο 623 του ΚΠολΔ ή ανεκκαθάριστο της απαίτησης κατ' άρθρο 624 παρ. 1 του ΚΠολΔ), είναι δικονομικός (τυπικός) και όχι ουσιαστικός [δεν αποτελεί δηλαδή άρνηση της ουσιαστικής απαίτησεως ή ένσταση κατά αυτής (διακωλυτική της γέννησης ή της άσκησής της ή αποσβεστική) υπάρχουσα κατά το χρόνο εκδόσεως της διαταγής πληρωμής]. Γι' αυτό και τυχόν παραδοχή του λόγου αυτού οδηγεί σε ακύρωση της διαταγής πληρωμής λόγω διαδικαστικού απαραδέκτου, ανεξαρτήτως της υπάρξεως της ουσιαστικής απαίτησεως, η δε (τελεσίδικη) απόφαση που δέχεται το λόγο αυτό παράγει δεδικασμένο μόνον για την ως άνω δικονομική έλλειψη (άρθ. 322 παρ. 1 εδ. β' του ΚΠολΔ) και δεν παράγει δεδικασμένο ως προς την ανυπαρξία της ουσιαστικής αξίωσης, η οποία δεν διαγνώστηκε (ούτε ως κύριο ούτε ως προδικαστικό ζήτημα), ακριβώς γιατί ο ως άνω λόγος της ανακοπής, που ερευνήθηκε και έγινε δεκτός ήταν δικονομικός (τυπικός) και όχι ουσιαστικός. Δεν κωλύεται, επομένως, στην περίπτωση αυτή η έκδοση νέας διαταγής πληρωμής, αν συμπληρωθεί η ως άνω δικονομική έλλειψη που διαπιστώθηκε με την (τελεσίδικη) απόφαση, που ακύρωσε την προηγούμενη διαταγή πληρωμής (ΟΛΑΠ 10/1997 ΕλΔην 38. 769, ΑΠ 1620/2008 σε ΝΟΜΟΣ, ΕφΝαυπλ 131/2020 σε ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 110/2008 ΕπισκΕμπΔ 2008. 740).

II.) Σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 4 περ. α' του ν. 2251/1994 «Προστασία καταναλωτών», όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 3587/2007, καταναλωτής είναι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο για το οποίο προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά ή το οποίο κάνει χρήση τέτοιων προϊόντων ή υπηρεσιών, εφόσον αποτελεί τον τελικό αποδέκτη τους. Ενώ κατά το άρθρο 1 παρ. 4 περ. α' του ν. 2251/1994 «Προστασία καταναλωτών», όπως ίσχυε μετά από την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 παρ. 5 του

v. 3587/2007, το οποίο καταλαμβάνει τις συμβάσεις που έχουν συναφθεί έως και τις 17.3.2018 (άρθ. 111 και 126 του ν. 4512/2018), καταναλωτής είναι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ενώσεις προσώπων χωρίς νομική προσωπικότητα για τα οποία προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά και τα οποία κάνουν χρήση των προϊόντων ή των υπηρεσιών αυτών, εφόσον αποτελούν τον τελικό αποδέκτη τους. Η θεσπισθείσα με τον άνω νόμο έννοια του καταναλωτή διεύρυνε τον κύκλο των προσώπων στα οποία παρέχεται η προβλεπόμενη από αυτόν προστασία, σε σχέση με τον κύκλο αυτών στα οποία αφορά η Οδηγία 93/13/EOK του Συμβουλίου της 5.4.1993, σε εφαρμογή της οποίας εκδόθηκε, και στα οποία παρείχε προστασία και ο προϊσχύσας ν. 1961/1991. Τούτο δε, γιατί σύμφωνα με το άρθρο 2 περ. β΄ της Οδηγίας «καταναλωτής είναι κάθε φυσικό πρόσωπο, το οποίο, κατά τις συμβάσεις που καλύπτει η παρούσα οδηγία, ενεργεί για σκοπούς οι οποίοι είναι άσχετοι με τις επαγγελματικές του δραστηριότητες», ενώ σύμφωνα με την αντίστοιχη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 2 του προϊσχύσαντος ν. 1961/1991 «καταναλωτής είναι κάθε νομικό ή φυσικό πρόσωπο, που ενεργεί συναλλαγές με σκοπό την απόκτηση ή τη χρησιμοποίηση κινητών ή ακινήτων πραγμάτων ή υπηρεσιών για την ικανοποίηση μη επαγγελματικών αναγκών». Ειδικότερα, καταναλωτής, σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του ν. 2251/1994, που είναι άξιος της σχετικής προστασίας του, είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που αποκτά το προϊόν ή τις υπηρεσίες για ικανοποίηση όχι μόνο των ατομικών αλλά και των επαγγελματικών του αναγκών, αρκούντος απλώς και μόνον του γεγονότος ότι είναι ο τελικός αποδέκτης τούτων. Τέτοιος δε τελικός αποδέκτης και όχι ενδιάμεσος, είναι εκείνος, που αναλίσκει ή χρησιμοποιεί το πράγμα σύμφωνα με τον προορισμό του, χωρίς να έχει την πρόθεση να το μεταβιβάσει αυτούσιο ή ύστερα από επεξεργασία σε άλλους αγοραστές, καθώς και αυτός που χρησιμοποιεί ο ίδιος την υπηρεσία και δεν τη διοχετεύει σε τρίτους. Η παραπάνω έννοια του καταναλωτή κατά το ν. 2251/1994 αποσκοπεί, όπως προκύπτει και από την εισηγητική έκθεσή του, στην διεύρυνση του υποκειμενικού πεδίου εφαρμογής των προστατευτικών κανόνων αυτού, διότι οι ορισμοί του προϊσχύσαντος ν. 1961/1991, που περιόριζαν την έννοια του καταναλωτή σε αυτόν που αποκτά προϊόντα ή υπηρεσίες για την ικανοποίηση μη επαγγελματικών του αναγκών, απέκλειαν ευρύτατες κατηγορίες καταναλωτών. Η διεύρυνση δε αυτή δεν είναι αντίθετη προς την παραπάνω οδηγία, δεδομένου ότι το άρθρο 8 αυτής, που ορίζει ότι «Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν ή διατηρούν, στον τομέα που διέπεται από την παρούσα οδηγία, αυστηρότερες διατάξεις σύμφωνες

προς τη συνθήκη, για να εξασφαλίζεται μεγαλύτερη προστασία του καταναλωτή», επιτρέπει στον εθνικό νομοθέτη τη διεύρυνση της έννοιας του καταναλωτή και πάντως δεν απαγορεύει σε αυτόν τη θέσπιση όμοιας προστασίας κατά των καταχρηστικών ΓΟΣ και υπέρ προσώπων που δεν είναι καταναλωτές κατά την έννοια του άρθρου 2β της άνω οδηγίας. Έτσι, από το γεγονός ότι ο κοινοτικός νομοθέτης επέλεξε έναν στενότερο ορισμό του καταναλωτή στην παραπάνω, ελάχιστης εναρμόνισης, οδηγία, δεν παραμερίζεται ο ευρύτερος ορισμός της εγχώριας ρύθμισης, αφού πρόθεσή του (του κοινοτικού νομοθέτη) ήταν να διατυπώσει με τη συγκεκριμένη οδηγία κατώτατους (ελάχιστους) όρους προστασίας. Εξάλλου, στο πλαίσιο της ελληνικής έννομης τάξης δεν έχουν θεσπισθεί ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις που να αφορούν αμέσως τις προϋποθέσεις και την έκταση του ελέγχου των ΓΟΣ τραπεζών. Δεδομένης όμως της διαρκούς επέκτασης των μαζικών συναλλαγών με συνέπεια τη συνηθέστατη προσχώρηση του ασθενέστερου οικονομικά μέρους σε μονομερώς διατυπωμένους όρους, πρέπει να γίνει δεκτή η επέκταση της προστασίας του καταναλωτή και στις τραπεζικές συναλλαγές. Και τούτο διότι από την ευρεία, ως ανωτέρω, διατύπωση της διάταξης του άρθρου 1 παρ. 4 περ. α' του ν. 2251/1994 δεν συνάγεται οποιαδήποτε πρόθεση του νομοθέτη να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής του νόμου τις συναλλαγές αυτές. Οι συνήθεις τραπεζικές υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων και η χορήγηση δανείων και πιστώσεων, απευθύνονται πάντοτε στον τελικό τους αποδέκτη, διότι αναλόνονται με τη χρήση τους, αποκλείοντας το στάδιο της περαιτέρω μεταβίβασής τους. Υπό την εκδοχή αυτή, οι ως άνω τραπεζικές υπηρεσίες είναι παροχές προς τελικούς αποδέκτες, ακόμη και όταν αυτοί είναι έμποροι ή επαγγελματίες και χρησιμοποιούν αυτές για την ικανοποίηση επιχειρηματικών ή επαγγελματικών τους αναγκών, αναλισκόμενες αμέσως από τους ίδιους στο πλαίσιο τραπεζικής συναλλαγής και όχι ενδιάμεσης προς περαιτέρω μεταβίβασή τους. Έτσι υπάγονται στην προστασία του ν. 2251/1994 όχι μόνο οι τραπεζικές υπηρεσίες, που από τη φύση τους απευθύνονται σε ιδιώτες πελάτες για την εξυπηρέτηση προσωπικών τους αναγκών, αλλά και αυτές που απευθύνονται σε επαγγελματίες, όπως είναι η χορήγηση δανείων και πιστώσεων για την εξυπηρέτηση επαγγελματικών ή επιχειρηματικών αναγκών, χωρίς να αποκλείεται όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση η εφαρμογή του άρθρου 281 του ΑΚ, μετά από την υποβολή σχετικής ένστασης από την τράπεζα, κάθε φορά που η επίκληση της ιδιότητας του καταναλωτή εμφανίζεται ως καταχρηστική, όπως συμβαίνει, όταν ο δανειολήπτης δεν υφίσταται έλλειμμα αυτοπροστασίας, διότι διαθέτει εμπειρία στο συγκεκριμένο είδος συναλλαγών ή έχει τέτοια οικονομική

επιφάνεια και οργανωτική υποδομή, ώστε να μπορεί να διαπραγματευθεί ισότιμα τους όρους της δανειακής του σύμβασης. Επιπροσθέτως, μέχρι την αντικατάσταση του ν. 2251/1994 με το ν. 3587/2007 δεν υπήρχε στην ελληνική έννομη τάξη ρύθμιση προστασίας ως καταναλωτή του εγγυητή γενικώς και ειδικότερα του εγγυητή επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου. Ωστόσο, λόγω του παρεπόμενου χαρακτήρα της εγγυητικής σύμβασης έναντι της κύριας οφειλής, κατ' άρθρο 847 του ΑΚ, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όταν ο πρωτοφειλέτης/δανειολήπτης επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου έχει την ιδιότητα του καταναλωτή ως τελικός αποδέκτης τούτου και τυγχάνει προστασίας του άνω νόμου, της ίδιας προστασίας πρέπει να τυγχάνει και ο εγγυητής αυτού, εφόσον η εγγύηση δεν εντάσσεται στο πλαίσιο της επιχειρηματικής ή επαγγελματικής δραστηριότητας του τελευταίου και τούτο διότι δεν δικαιολογείται δυσμενέστερη αντιμετώπιση του εγγυητή από τον πρωτοφειλέτη. Η εκδοχή αυτή ενισχύεται, άλλωστε, και από το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 4 περ. ββ' του ν. 2251/1994, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 3587/2007, εντάσσεται ήδη ρητά στο προστατευτικό πεδίο αυτού και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εγγυάται υπέρ καταναλωτή, εφόσον δεν ενεργεί στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς του. Ενόψει των εκτεθέντων: A) Ο δανειολήπτης επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου θεωρείται τελικός αποδέκτης των πιστωτικών υπηρεσιών της τράπεζας και επομένως και καταναλωτής υπό την έννοια του άρθρου 1 παρ. 4 περ. α' του ν. 2251/1994. B) Ο εγγυητής υπέρ τέτοιου δανειολήπτη και ιδίως αυτός που εγγυήθηκε ως αυτοφειλέτης (παραπομένος των ενστάσεων), ο οποίος δεν ενεργεί στο πλαίσιο επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς του, εμπίπτει στο πεδίο προστασίας του άνω νόμου, λόγω του παρεπόμενου χαρακτήρα της εγγύησης (ΟλΑΠ 13/2015 σε ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 911/2018 σε ΝΟΜΟΣ). Πρέπει δε, να σημειωθεί ότι κατά το άρθρο 1α παρ. 1 του ν. 2251/1994 «Προστασία καταναλωτών», όπως το άρθρο τούτο προστέθηκε με το άρθρο 100 παρ. 5 του ν. 4512/2018, το οποίο άρχισε να ισχύει από τις 18.3.2018 (άρθ. 126 του ν. 4512/2018 και δεν εφαρμόζεται στις συμβάσεις που έχουν συναφθεί έως και τις 17.3.2018), καταναλωτής είναι κάθε φυσικό πρόσωπο το οποίο ενεργεί για λόγους οι οποίοι δεν εμπίπτουν στην εμπορική, επιχειρηματική, βιοτεχνική ή ελευθέρια επαγγελματική του δραστηριότητα. Δηλαδή, το παραπάνω άρθρο ευθυγραμμίστηκε πλήρως με το άρθρο 2 περ. β' της Οδηγίας 93/13/EOK και στένεψε εκ νέου το υποκειμενικό πεδίο εφαρμογής του ν. 2251/1994, από την πλευρά του καταναλωτή,

περισσότερο μάλιστα και από το άρθρο 2 παρ. 2 του προϊσχύσαντος ν. 1961/1991, αφού εξαιρεί πλέον και τα νομικά πρόσωπα. Έτσι, για τις συναπτόμενες από 18.3.2018 και εφεξής συμβάσεις α) ο μεν πιστολήπτης/δανειολήπτης i) είναι καταναλωτής, εάν έλαβε το δάνειο/πίστωση από την τράπεζα για την ικανοποίηση των ατομικών αναγκών του (όπως και υπό το προϊσχύσαν δίκαιο) και ii) δεν είναι καταναλωτής, εάν έλαβε το δάνειο/πίστωση από την τράπεζα για την ικανοποίηση των επιχειρηματικών/επαγγελματικών αναγκών του (σε αντίθεση με το προϊσχύσαν δίκαιο), β) ο δε εγγυητής i) είναι καταναλωτής, εάν παρέσχε την εγγύηση υπέρ καταναλωτή και στο πλαίσιο της ιδιωτικής (μη επαγγελματικής και μη επιχειρηματικής) δραστηριότητάς του (όπως και υπό το προϊσχύσαν δίκαιο) και ii) δεν είναι καταναλωτής, εάν παρέσχε την εγγύηση υπέρ καταναλωτή, στο πλαίσιο όμως της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς του (όπως και υπό το προϊσχύσαν δίκαιο). Αντιθέτως, στις συμβάσεις που έχουν συναφθεί έως και τις 17.3.2018 εφαρμόζεται το άρθρο 1 παρ. 4 περ. α' του ν. 2251/1994 «Προστασία καταναλωτών», όπως ίσχυε μετά από την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 3587/2007 και όπως τούτο ερμηνεύθηκε αναλυτικώς ανωτέρω (ad hoc ΕφΝαυπλ 131/2020 σε ΝΟΜΟΣ).

III. Εξάλλου, ο Γ.Ο.Σ. που προβλέπει ότι οι τόκοι υπολογίζονται με βάση έτος 360 ημερών αντί 365 ημερών, έχει ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων εις βάρος του καταναλωτή δανειολήπτη και εγγυητή και, ως εκ τούτου, είναι παράνομος και άκυρος κατ' άρθρο 2 παρ. 6 εδ. α' του ν. 2251/1994, όπως το εδ. α' αντικαταστάθηκε από το άρθρο 2 παρ. 2 του ν. 3587/2007. [Να σημειωθεί ότι η ρύθμιση του άρθρου 2 παρ. 6 εδ. α' ν. 2251/1994 παρέμεινε αλώβητη από το ν. 4512/2018]. Ο εν λόγω Γ.Ο.Σ. προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει οι όροι να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ώστε ο απρόσεκτος μεν ως προς την ενημέρωσή του, αλλά διαθέτων τη μέση αντίληψη κατά το σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης καταναλωτής να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει ιδίως όσον αφορά στη σχέση παροχής και αντιπαροχής. Με το να υπολογίζεται το επιτόκιο σε έτος 360 ημερών, ο καταναλωτής δεν πληροφορείται το (πραγματικό) ετήσιο επιτόκιο, όπως αυτό θα έπρεπε να προσδιορίζεται σύμφωνα και με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ. 3 του ΑΚ. Η δανείστρια τράπεζα διασπά με τον εν λόγω όρο, εντελώς τεχνητά και κατ' απόκλιση των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή δανειολήπτη και εγγυητή, το χρονικό διάστημα (το έτος), στο οποίο

όφειλε να αναφέρεται το επιτόκιο, δημιουργώντας έτσι μία πρόσθετη επιβάρυνση του καταναλωτή δανειολήπτη και εγγυητή, ο οποίος πλέον -όταν το επιτόκιο μιας ημέρας προσδιορίζεται με βάση έτος 360 ημερών- για κάθε ημέρα επιβαρύνεται με, κατά 1,3889% περισσότερο, τόκους, καθώς το επιτόκιο υποδιαιρείται για τον προσδιορισμό του τόκου προς 360 ημέρες, χωρίς αυτή η επιπλέον επιβάρυνση να μπορεί να δικαιολογηθεί με την επίκληση κάποιου σύνθετου χαρακτήρα της παρεχόμενης υπηρεσίας ή από κάποιους εύλογους για τον καταναλωτή λόγους ή από κάποιο δικαιολογημένο ενδιαφέρον της τράπεζας. Τούτο ιδίως σε μία εποχή, όπου τα ηλεκτρονικά μέσα προσφέρουν, χωρίς καμία πρόσθετη δυσχέρεια, τον επακριβή υπολογισμό των τόκων με έτος 365 ημερών. Επίσης, το έτος των 365 ημερών ισχύει και εφαρμόζεται σήμερα, κατ' επιταγή της κοινοτικής οδηγίας 98/7/EK που ενσωματώθηκε στο εθνικό μας δίκαιο με την KYA 21-178/13.2.2001 (ΦΕΚ Β' 255/8.3.2001), στην καταναλωτική πίστη, με τη στενή έννοια, ρύθμιση που δείχνει τη σημασία που απονέμει και ο κοινοτικός νομοθέτης για τον κατ' αυτόν τον τρόπο, ακριβή προσδιορισμό του επιτοκίου. Στην περίπτωση ενός τέτοιου Γ.Ο.Σ. και προβολής της ακυρότητάς του από τον πιστούχο/εγγυητή-καταναλωτή με ένστασή του, συνιστώσα λόγο ανακοπής του κατά της διαταγής πληρωμής, η πιστοδότρια και δανείστρια τράπεζα δεν αρκεί, όμως, να επικαλεσθεί μόνο το γεγονός ότι η επίδικη σύμβαση είναι σύμβαση παροχής πιστώσεως με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό, χορηγούμενη για επαγγελματικές/επιχειρηματικές ανάγκες του πιστούχου, η οποία δεν εμπίπτει στις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης (συμβάσεις στεγαστικού δανείου, συμβάσεις πιστωτικής κάρτας). Αντιθέτως, απαιτείται η καθ' ης η ανακοπή τράπεζα να προβάλει, επιπλέον, με ορισμένη αντένσταση τους εύλογους λόγους που δικαιολογούν, κατ' εξαίρεση, την χρήση του λογιστικού έτους των 360 ημερών αντί του πραγματικού έτους των 365 ημερών και στην συνακόλουθη κατά 1,3889% ημερήσια επιπλέον επιβάρυνση των τόκων που οφείλει ο πιστούχος/εγγυητής-καταναλωτής, οι οποίοι θα έγκεινται στον προσδιοριζόμενο σύνθετο χαρακτήρα της παρεχόμενης υπηρεσίας και στο προσδιοριζόμενο δικαιολογημένο ενδιαφέρον της ίδιας (της τράπεζας), ενόψει και του χαρακτήρα της συγκεκριμένης πιστωτικής σύμβασης. Αντίθετη άποψη (ότι δηλαδή αρκεί για την απόρριψη του λόγου ακυρότητας ενός τέτοιου Γ.Ο.Σ., η επίκληση και απόδειξη του χαρακτήρα της πιστωτικής/δανειακής σύμβασης ως επαγγελματικής, συναπτόμενης δηλαδή για επαγγελματικές/επιχειρηματικές ανάγκες του πιστούχου/δανειολήπτη) καταστρατηγεί εμμέσως το άρθρο 1 παρ. 4 περ. α' του ν.

2251/1994 «Προστασία καταναλωτών», όπως ίσχυε μετά από την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 3587/2007, και ακυρώνει την ερμηνεία που του δόθηκε από την ΟΔΑΠ 13/2015. Βέβαια, όλα τα ανωτέρω ισχύουν μόνον για τις πιστωτικές/δανειακές συμβάσεις, που έχουν συναφθεί έως και τις 17.3.2018, αφού για τις μεταγενέστερες (τις καταρτισθείσες δηλαδή μετά από τις 18.3.2018) ισχύει το προαναφερθέν νέο άρθρο Ια παρ. 1 του ν. 2251/1994 «Προστασία καταναλωτών», όπως το άρθρο τούτο προστέθηκε με το άρθρο 100 παρ. 5 του ν. 4512/2018 (βλ. ΑΠ 1138/2020 σε ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 369/2019 σε ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 430/2005 σε ΝΟΜΟΣ, ad hoc ΕφΝαυπλ 131/2020 σε ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 4424/2009 σε ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με τον εκτιμώμενο ως 8^ο λόγο του υπό κρίση δικογράφου, που αφορά τόσο στη σωρευόμενη ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής, όσο και στη σωρευόμενη ανακοπή κατά της αναγκαστικής εκτελέσεως, οι ανακόπτουσες διατείνονται ότι αφενός μεν η ανακοπόμενη διαταγή πληρωμής εκδόθηκε κατά δικονομική ακυρότητα και δη παρά την έλλειψη της εκ του άρθρου 624 παρ. 1 του ΚΠολΔ διαδικαστικής προϋπόθεσης, αφετέρου δε η ανακοπόμενη επιταγή προς πληρωμή επισπεύδεται κατά δικονομική ακυρότητα και δη κατά παράβαση του άρθρου 916 του ΚΠολΔ και πρέπει αμφότερες να ακυρωθούν δικαστικώς, επειδή, κατ' εφαρμογή συγκεκριμένου όρου της ένδικης σύμβασης πίστωσης, οι τόκοι υπολογίστηκαν βάσει έτους 360 και όχι 365 ημερών και με τον, κατ' αυτόν τον τρόπο, υπολογισμό, οι ίδιες (ανακόπτουσες) δεν είχαν πληροφορηθεί το πραγματικό ύψος των τόκων και ως εκ τούτου, η οφειλή τους έχει επιβαρυνθεί αδικαιολόγητα και παράνομα για κάθε ημέρα με επιπλέον, κατά ποσοστό 1,3889%, τόκους, καθιστώντας κατ' αυτόν τον τρόπο ανεκκαθάριστη την όλη απαίτηση του καθ' οὐ η ανακοπή. Ο ανωτέρω λόγος της ανακοπής είναι επαρκώς ορισμένος (άρθ. 216 παρ.1 του ΚΠολΔ), απορριπτούμενης της περί του αντιθέτου αιτιάσεως του καθ' οὐ η ανακοπή, καθόσον, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στις ανωτέρω υπό στοιχεία «III» νομική σκέψη, οι ανακόπτουσες προσδιόρισαν επαρκώς το ποσοστό της επιπλέον επιβάρυνσής τους σε 1,3889% ημερησίως, αναφορικά με την εφαρμογή έτους 360 ημερών. Είναι και νόμω βάσιμος και αρνεται τη νομική του θεμελίωση από τις διατάξεις των άρθρων 159 περ. 1, 624 παρ. 1, 626 παρ. 3, 628 παρ. 1^α, 632, 904 παρ.2^ε, 916, 933 παρ.1 του ΚΠολΔ, 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994 «Προστασία καταναλωτών» (όπως ίσχυε μετά από την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 3587/2007 και πριν από το ν. 4512/2018), Κεφάλαιο Α παρ. 1 περ. στ' της υπ' αρ. Z1-798/25.6.2008 απόφασης του

Υπουργού Ανάπτυξης (ΦΕΚ Β' 1353/11-7-2008). Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά του.

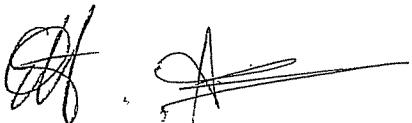
Από όλα τα έγγραφα, που νομότυπα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά γεγονότα, τα οποία έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης: Κατόπιν της από 16-7-2018 αιτήσεως του πιστωτικού συνεταιρισμού με την επωνυμία «

Τράπεζα Ε» -ήδη μετονομασθέντος σε « Τράπεζα

» (καθ' ου η ανακοπή)-, εκδόθηκε η υπ' αρ. 163/26-7-2018 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σερρών, με την οποία διατάχθηκαν αφενός η ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία «

...ου Ο.Ε.- » (πρώτη ανακόπτουσα) και αφετέρου η κη (δεύτερη ανακόπτουσα) να καταβάλουν, εις ολόικηρον έκαστη, προς τον ανωτέρω πιστωτικό συνεταιρισμό το συνολικό ποσό των 63.976,91 ευρώ (πλέον τόκων και εξόδων), ως οφειλόμενο από την υπ' αρ. 1118/27-5-2005 σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόγχρεο) λογαριασμό, καθώς και τις υπ' αρ. 1118/13-7-2005, 1118/17-10-2005, 1118/23-12-2005 και από 27-9-2013 πρόσθετες αυτής πράξεις (οι οποίες επισυνάφθηκαν στην ανωτέρω αίτηση εκδόσεως διαταγής πληρωμής και μνημονεύονται στην ειδοθείσα διαταγή πληρωμής), στις οποίες οι ανακόπτουσες συμβλήθηκαν εγγράφως ως πιστολήπτρια και εγγυήτρια, αντιστοίχως. Η προμηνησθείσα διαταγή πληρωμής, με την κάτωθι αυτής από 30-7-2018 επιταγή προς πληρωμή επιδόθηκαν στις ανακόπτουσες στις 30-7-2018 και κατά αυτών (διαταγής πληρωμής και πράξεως αναγκαστικής εκτελέσεως) οι ανακόπτουσες άσκησαν, ως προεκτέθηκε, την κρινόμενη ανακοπή τους, σωρεύοντας ανακοπές εκ των άρθρων 632 και 933 του ΚΠολΔ. Εξ ετέρου, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην προπαρατεθείσα υπό στοιχείο «II» μείζονα πρόταση της παρούσας, ο πιστοδότης ως άνω πιστωτικός Συνεταιρισμός (καθ' ου η ανακοπή) ήταν «προμηθευτής» υπό την έννοια του άρθρου 1 παρ. 4 περ. β' του ν. 2251/1994 (όπως ίσχυε πριν από το ν. 4512/2018), ενώ οι ανακόπτουσες ήταν «καταναλωτές» βάσει του άρθρου 1 παρ. 4 περ. ββ' του ν. 2251/1994 (όπως ίσχυε πριν από το ν. 4512/2018), με την επισήμανση ότι η δεύτερη εξ αυτών εγγυήτρια δεν αποδείχθηκε ότι ενήργησε παρέχοντας την εγγύηση στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς της, εξυπηρετώντας δηλαδή με την παρασχεθείσα εγγύηση και τα δικά της οικονομικά συμφέροντα. Περαιτέρω, μεταξύ των διαδίκων-συμβαλλόμενων στην ένδικη σύμβαση πίστωσης

συμφωνήθηκε ο εκτοκισμός της χρηματικής οφειλής των ανακοπτουσών, με έτος 360 ημερών αντί του έτους των 365 ημερών, σύμφωνα με τον με καταχρηστικό, παράνομο και άκυρο υπ' αρ. 11δ' Γ.Ο.Σ., στον οποίο ορίζεται ότι «ο πιστούχος υποχρεούται (...) να καταβάλλει τόκο, υπολογιζόμενο με βάση έτος 360 ημερών ...». Δηλαδή για τον εκτοκισμό των δικαιοπρακτικών τόκων (και των τόκων υπερημερίας) συμφωνήθηκε να εφαρμόζεται ο τύπος: υπόλοιπο δανείου X συγκεκριμένες ημέρες της διάρκειας του δανείου (ή της υπερημερίας) : 360 ημέρες (ως «λογιστικό» έτος) X το ισχύον για το οικείο χρονικό διάστημα εκτοκισμού επιτόκιο του δικαιοπρακτικού τόκου (ή του τόκου υπερημερίας), ενώ έπρεπε να συμφωνηθεί μεταξύ τους ο τύπος: υπόλοιπο δανείου X συγκεκριμένες ημέρες της διάρκειας του δανείου (ή της υπερημερίας) : 365 ημέρες (ημερολογιακό έτος) X το ισχύον για το οικείο χρονικό διάστημα εκτοκισμού επιτόκιο του δικαιοπρακτικού τόκου (ή του τόκου υπερημερίας). Σε εκτέλεση του προαναφερόμενου καταχρηστικού και άκυρου Γ.Ο.Σ., που αποτέλεσε ρήτρα της επίδικης σύμβασης πίστωσης, εκτοκίστηκαν από τον πιστοδότη Συνεταιρισμό τόκοι, οι οποίοι κατά ποσοστό 1,3889% ημερησίως δεν οφείλονται, αφού κατά το ποσοστό τουτο ημερησίως αυξήθηκαν παρανόμως και συνεπώς, κατά το οικείο χρηματικό ποσό των παρανόμως εκτοκισθέντων τόκων, δεν γεννήθηκε απαίτηση του καθ' ου εναντίον των ανακοπτουσών, διότι η εφαρμογή της συγκεκριμένης τακτικής για τον υπολογισμό της επίδικης οφειλής είναι παράνομη και αντίθετη προς την αρχή της διαφάνειας (άρθ. 2 παρ. 6 εδ. α' του ν. 2251/1994). Επισημαίνεται ότι ο καθ' ου η ανακοπή δεν πρόβαλε ούτε άρνηση του γεγονότος του υπολογισμού από αυτόν των τόκων με βάση το «λογιστικό» έτος των 360 ημερών ούτε αντένσταση περί των εύλογων λόγων, που δικαιολογούσαν, κατ' εξαίρεση, τη χρήση του λογιστικού έτους των 360 ημερών αντί του πραγματικού έτους των 365 ημερών και τη συνακόλουθη κατά 1,3889% ημερήσια επιπλέον επιβάρυνση των τόκων. Ωσαύτως, το αικριβές ύψος αυτής της παράνομης και καταχρηστικής χρέωσης ένεκα της εφαρμογής του «λογιστικού» έτους των 360 ημερών, δεν μπορεί να προσδιοριστεί από τα προσκομισθέντα κατά την έκδοση της διαταγής πληρωμής έγγραφα, προσέτι, η ακυρότητα των επιμέρους ποσών επηρεάζει την απόδειξη με έγγραφα του συνόλου της απαίτησης, διθέντος ότι δεν είναι δυνατός ο διαχωρισμός των επιμέρους παρανόμως υπολογισθέντων ποσών, με συνέπεια την αδυναμία προσδιορισμού του ύψους της παράνομης επιβάρυνσης στη χρέωση των ανακοπτουσών και αντίστοιχα της απαίτησης του καθ' ου η ανακοπή, για την οποία εξεδόθη η ανωτέρω διαταγή πληρωμής και η πληττόμενη επιταγή προς πληρωμή. Ως εκ τούτου, η απαίτηση του καθ' ου Συνεταιρισμού καθίσταται ανεικαθάριστη στο

σύνολό της, λαμβανομένου υπόψη ότι αφενός δεν είναι δυνατόν να αποδειχθεί το ακριβές ποσό της απαίτησης και αφετέρου δεν μπορεί να λάβει χώρα μερική αικύρωση της διαταγής πληρωμής κατά το ποσό των μη οφειλόμενων τόκων και επικύρωσή της κατά το υπόλοιπο και πράγματι οφειλόμενο ποσό. Για τους λόγους αυτούς, η ανακοπόμενη υπ' αρ. 163/26-7-2018 διαταγή πληρωμής εκδόθηκε, πράγματι, χωρίς να συντρέχει κατά το χρόνο εκδόσεώς της η διαδικαστική προϋπόθεση, που απαιτεί το άρθρο 624 παρ. 1 του ΚΠολΔ, ήτοι χωρίς η απαίτηση να είναι εικαθαρισμένη, αφού αυτή δεν προσδιορίζεται επακριβώς ως προς το ύψος της στο κατ' άρθρο 623 του ΚΠολΔ έγγραφο, ούτε και προκύπτει από τον συνδυασμό του εν λόγω εγγράφου με άλλα, ενώ δεν μπορεί να προσδιοριστεί ούτε και με απλούς μαθηματικούς υπολογισμούς με γνωστά δεδομένα και έπασχε από δικονομική αικρότητα κατ' άρθρο 159 περ. 1 του ΚΠολΔ. Επίσης και η ανακοπόμενη πράξη εκτελέσεως της διαταγής πληρωμής, δηλαδή η επιδοθείσα στις ανακόπτουσες από 30-7-2018 επιταγή προς πληρωμή, επισπεύσθηκε κατά παράβαση του άρθρου 916 του ΚΠολΔ και έπασχε, ομοίως, από δικονομική αικρότητα κατ' άρθρο 159 περ. 1 του ΚΠολΔ. Επομένως, ο εκτιμώμενος ως 8^{ος} λόγος της ανακοπής πρέπει να γίνει δεκτός και ως ουσιαστικά βάσιμος. Δεν πρέπει, ωστόσο, να παροραθεί, όπως προεκτέθηκε στην υπό στοιχείο «Ι» μείζονα πρόταση, ότι ο προαναφερόμενος λόγος της ανακοπής, που έγινε κατ' ουσία δεκτός, είναι δικονομικός (τυπικός) και όχι ουσιαστικός λόγος και συνεπώς, με την τυχόν τελεσίδικη παραδοχή του δεν θα παραχθεί δεδικασμένο ως προς την ανυπαρξία της ουσιαστικής αξίωσης του καθ' ου η ανακοπή (διότι η απαίτηση δεν διαγνώστηκε ούτε ως κύριο ούτε ως προδικαστικό ζήτημα) και σε κάθε περίπτωση θα είναι δυνατή η έκδοση νέας διαταγής πληρωμής (και επιταγής προς πληρωμή), αν συμπληρωθούν οι ως άνω δικονομικές ελλείψεις, που οδήγησαν σε ολική αικύρωσή τους λόγω διαδικαστικού απαραδέκτου.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, εφόσον ο εκτιμώμενος ως 8^{ος} λόγος της ανακοπής αποδείχθηκε ουσιαστικά βάσιμος, η σωρευόμενη ανακοπή εκ του άρθρου 632 του ΚΠολΔ πρέπει να γίνει δεκτή κατ' ουσία και να ακυρωθεί εν όλω η υπ' αρ. 163/26-7-2018 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Δικαστηρίου τούτου (παρελκομένης της εξέτασης των λοιπών προβαλλόμενων λόγων της, οι οποίοι κατατείνουν στο ίδιο αποτέλεσμα). Επίσης, δεδομένου ότι ο ως άνω λόγος ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής αποτελεί συγχρόνως και λόγο ανακοπής κατά της από 30-7-2018 επιταγής προς πληρωμή, πρέπει και η σωρευόμενη ανακοπή εκ του άρθρου

933 του ΚΠολΔ να γίνει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη και να ακυρωθεί εν όλω η προαναφερόμενη επιταγή προς πληρωμή. Εξάλλου, δεν συντρέχει περίπτωση αυτεπάγγελτης επιβολής στον καθ' ου η ανακοπή της χρηματικής ποινής του άρθρου 205 του ΚΠολΔ, που υπό τη μορφή δικονομικού αιτήματος υποβλήθηκε από τις ανακόπτουσες, καθόσον δεν διαπιστώθηκε δικονομική συμπεριφορά του καθ' ου η ανακοπή, η οποία να έχει αρνητική επενέργεια στην απονομή της δικαιοσύνης, ήτοι η με οποιοδήποτε τρόπο παρελκυστική διεξαγωγή της προκείμενης δίκης ή η μη τήρηση του καθήκοντος της αληθείας (άρθ. 116 του ΚΠολΔ). Άλλωστε, ουδόλως ανέκυψε κατά τη διάρκεια της παρούσας αστικής δίκης οιδήποτε γεγονός, που μπορεί να χαρακτηρισθεί ως έγκλημα διωκόμενο αυτεπαγγέλτως και συνεπώς, δεν συντρέχει νόμιμη περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 39 παρ.1 του ΚΠΔ, ως ισχύει, για διαβίβαση στον αρμόδιο Εισαγγελέα Πρωτοδικών, φωτοαντίγραφων της παρούσας απόφασης και των ταυτάριθμων με αυτή πρακτικών δημόσιας συνεδριάσεως, επί τω τέλει διερεύνησης ποινικών ευθυνών του καθ' ου η ανακοπή, απορριπτομένης της περί του αντιθέτου αιτιάσεως των ανακοπτουσών. Τέλος, η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων πρέπει να συμψηφιστεί λόγω του ότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου, που εφαρμόστηκαν, ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθ. 179 του ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσία τη σωρευόμενη ανακοπή εκ του άρθρου 632 ΚΠολΔ.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ εν όλω την υπ' αρ. 163/26-7-2018 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σερρών.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσία τη σωρευόμενη ανακοπή εκ του άρθρου 933 ΚΠολΔ.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ εν όλω την από 30-7-2018 επιταγή προς πληρωμή, που τέθηκε κάτω από το ακριβές αντίγραφο του πρώτου εκτελεστού απογράφου της υπ' αρ. 163/26-7-2018 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σερρών.

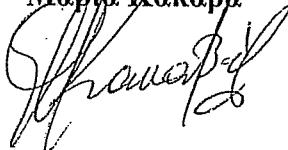
ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων.

8^ο φύλλο της υπ' αρ. 44/2021 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σερρών
(Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών - Ανακοπές)

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στις Σέρρες σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του την 12 Ιουλίου 2021, απόντων των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Μαρία Κακαβά

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Άκριβές αντίγραφο πόμι θεωρήθηκε για τη νόμιμη σήμανση
και την έκδοσή του, με τη σειρά παραγγελίας.

Σέρρες, / / 20.2.
Γραμματέας

Δινάκη Στέλλα

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΕΡΡΩΝ**

Αριθμός 44 /2021

**Πρακτικό του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σερρών
Συνεδρίαση της 25^{ης} Μαΐου 2021**

(ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ)

ΣΥΝΘΕΣΗ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ	ΔΙΑΔΙΚΟΙ
Μαριά Κακαβά Πρωτοδίκης που ορίστηκε από τον Διευθύνοντα το Πρωτοδικείο Σερρών Πρόεδρο Πρωτοδικών	<u>Στη με αριθ. κατάθεσης ΑΝΑΚ-ΕΚΤ.</u> <u>115/8-10-2019 ΚΛΗΣΗ(αριθμ. Εκθ.</u> <u>κατάθεσης ΑΝΑΚ-ΕΚΤ. 59/20-9-2018</u> <u>ΑΝΑΚΟΠΗΣ)που</u> <u>επαναπροσδιορίσθηκε με την</u> <u>αριθμ. εκ. καταθ. ΑΝΑΚ-ΕΚΤ</u> <u>30/2021 πράξη προέδρου (αριθμ.</u> <u>πινακίου 4) υπόθεση</u>
Μαριέττα Φιλιππίδου Γραμματέας.	ΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ-ΑΝΑΚΟΠΟΜΕΣ: 1.Η ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία « ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΕΛΙΟΓΛΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΛΙΟΓΛΟΥ ΟΕ-ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑΣ », ΑΦΜ 081976204 η οποία εδρεύει στις Σέρρες, οδός Τσακάλωφ αριθμός 6, και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Μαριάνθη Κιουτσιούκη του Πέτρου, κάτοικος Σερρών, οδός Τσακάλωφ αριθμός 6 (ΑΦΜ 042078512, οι οποίοι παραστάθηκαν στο Δικαστήριο δια του πληρεξούσιού τους Δικηγόρου Αθηνών Γεωργίου Παλάζη (Α.Μ. 32422 Δ.Σ.Α), ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.
	ΚΑΘ'ΟΥ Η ΚΛΗΣΗ-ΚΑΘ'ΟΥ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Ο αστικός πιστωτικός αναπτυξιακός συνεταιρισμός περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία « ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ Ν. ΣΕΡΡΩΝ ΣΥΝ.ΠΕ » που εδρεύει στις Σέρρες , οδός Νικολάου Πλαστήρα

**2^η σελίδα των υπ' αριθμ. Ψ/2021 πρακτικών του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Σερρών (Ειδικής Διαδικασίας)**

	και Βασιλέως Βασιλείου γωνία και εκπροσωπείται νόμιμα, ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια του πληρεξούσιού του Δικηγόρου Σερρών Σωτηρίου Μανουσίδη (Α.Μ. 333 Δ.Σ.Σ), ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

Αντικείμενο υπόθεσης :	ΚΛΗΣΗ(ΑΝΑΚΟΠΗ κατά της υπ' αριθμ. 163/2018 διαταγής πληρωμής της Κ. Δικαστού του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σερρών.
------------------------	--

ΕΚΘΕΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ

Η συνεδρίαση έγινε δημόσια στο ακροατήριό του. Η Πρόεδρος, η οποία είχε τη διεύθυνση της συζητήσεως, εκφώνησε τις υποθέσεις από τη σειρά του πινακίου.

Οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται παραπάνω.

Η τήρηση των πρακτικών της συζήτησης της από 19-09-2018 ανακοπή με αριθμό κατάθεσης δικογράφου ΑΝΑΚ-ΕΚΤ 59/20-09-2018 ,η οποία ματαιώθηκε λόγω COVID-19 και επαναπροσδιορίστηκε σύμφωνα με το άρθρο 74 του Ν. 4690/2020 κατόπιν της υπ' αριθμ. 48/1-2-2021 Πραξή του Προέδρου Πρωτοδικών με την με αριθμό έκθεση κατάθεσης δικογράφων ΑΝΑΚ-ΕΚΤ30/12-3-2021 έγινε με φωνοληψία (άρθρο 256 παρ. 1 και 3 Κ.Πολ.Δ. σε συνδυασμό με Π.Δ. 326/2001).

Η φωνοληπτική τήρηση των πρακτικών έγινε από την Γραμματέα του Δικαστηρίου και υπό τις οδηγίες της Προέδρου, που διευθύνει τη συζήτηση, με μαγνητοφώνηση.

Το απομαγνητοφωνημένο κείμενο, εκτυπώθηκε και ενσωματώνεται στην παρούσα έκθεση πρακτικών, όπως ακολουθεί:

Έναρξη υπόθεσης, συνεδρίαση: 25-05-2021

Πρόεδρος + Εισαγγελέας: Στην υπ' αριθμόν 4, Θεόδωρος Ελιόγλου, Γεώργιος Ελιόγλου ΟΕ και Μαριάνθη Κιουτσιούκη;

**3^η σελίδα των υπ' αριθμ. 44/2021 πρακτικών του Μονομελούς
Πρωτοδικείου Σερρών (Ειδικής Διαδικασίας)**

Δικηγόρος Ενάγοντος/Αιτών: Παρίσταται διά Γεωργίου Παλάζη ΑΜ32422 ΔΣ Αθηνών.

Πρόεδρος + Εισαγγελέας: Η Συνεταιριστική Τράπεζα;

Δικηγόρος Εναγόμενου/Καθ'ου: Η Συνεταιριστική Τράπεζα Κεντρικής Μακεδονίας παρίσταται διά του Σωτήρη Μανουσίδη ΑΜ333 ΔΣΣ.

Πρόεδρος + Εισαγγελέας: Ομοίως εδώ αναφέρεστε στο δικόγραφο.

Δικηγόρος Ενάγοντος/Αιτών: Ομοίως.

Δικηγόρος Εναγόμενου/Καθ'ου: Ομοίως.

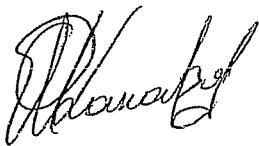
Πρόεδρος + Εισαγγελέας: Συζητείται.

Λήξη υπόθεσης, συνεδρίαση: 25-05-2021

Το Δικαστήριο κήρυξε τη λήξη της συζητήσεως και επιφυλάχθηκε να αποφασίσει.

Συντάχθηκε το πρακτικό αυτό και υπογράφεται.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

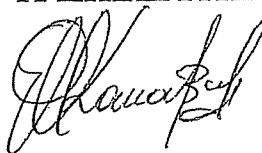
Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗΣ

Στις Σέρρες σήμερα την 19^η Ιουνίου 2021 το Δικαστήριο που συγκροτήθηκε όπως παραπάνω, δημοσίευσε στο ακροατήριο σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, την με τον ίδιο αριθμό με τα παραπάνω πρακτικά απόφασή του, χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

